

MARIANA MIHUT

Jucind în Institut rolurile Nadejda (Cel din urmă de Gorki) și Audrey (Cum vă place de Shakespeare), Mariana Mihut anunța încă de pe atunci o înzestrare deosebită în ce privește explorarea ambivalenței teatrale a unor personaje îndobște considerate ca definite într-un registru dat. La Teatrul Giulești, unui început bun cu Gaby (Pădurea împietrită de Robert Sherwood) îi urmează: Hélène (Pălăria florentină de Labiche), Lizzie (Billy minciinosul de K. Waterhouse și W. Hall), Lida (Bietul meu Marat de Arbuzov), Maria (Visul unei nopți de iarnă de Tudor Mușatescu), Mira (Mășterul Manole de Lucian Blaga); pentru Suzanne (Nunta lui Figaro de Beaumarchais), Silvia (Acești îngeri triști de D. R. Popescu) și — la televiziune — Carmen (Ciuta de V. I. Popa), a fost distinsă cu premiul revistei "Teatrul" — 1970. Din '71 joacă pe scenele Teatrului „Bulandra” Rosaura (Minciinosul de Goldoni), Eliza Doolittle (Pygmalion de G. B. Shaw), Elena Nikolaevna (Micul burhez de Gorki), Valentina (Valentin și Valentina de Roșcin), Primărița (Interviu de Ecaterina Oproiu), Mașa (Pescărușul de Cehov), Maria (A 12-a noapte), Miranda (Furtuna de Shakespeare), Zoe (O scrisoare pierdută de I. L. Caragiale), Maria (Mormintul călărețului avar de D. R. Popescu),

Jossie Hogan (Luna dezmorțenților de O'Neill. Ignorind hotarele dintre genuri, imprimă comicului o notă de ingenuu care-l innobilează, descoperă în miezul dramaticului un simbul de seninătate tonifiantă, răsuțește, prin tonuri și accente, gravitatea și umorul, dindu-le alte, surprinzătoare, înțelesuri. Teatrul e pentru ea locul în care este îngăduit să joci, să te joci, dar și să pul în joc propria-ți personalitate, expunind-o cu voluptatea histrionului și păstrindu-i, totodată, secretul esențial. Mariana Mihut se instalează gospodărește în datele oricărei alcătuirii scenice deși, parcă fără să vrea, dezorganizează aceste alcătuirii prin neprevăzute virtuți de farmec; și dacă mizează pe o feminitate de tandrețe și alint, nu-i mai puțin adevărat că ascunde o fibră tare, încăpăținată și răzbătătoare. Acum repetă rolul Mangelica din piesa lui Miron Radu Paraschivescu *Asta-i ciudat!*..., în direcția de scenă a lui Gelu Colceag, cu care actorul își dă examenul de diplomă de regie.

„După un număr de ani voi juca pentru a doua oară într-un musical (primul a fost *Bună seara, domnule Wilde* de Eugen Mirea la Teatrul „Nottara”). Mangelica lui Miron Radu Paraschivescu e o făptură fără pereche, pe care nu o poți analiza cu detașare, ci ești nevoit s-o iubești. E fata care nu știe de unde a venit nici unde se duce, un „înger căzut”, „regină a nopții”: trăiește printre declassați — vagabonzi, pungași, învârtiți și păguboși. Mîndră și frumoasă, bună camaradă, veselă — un personaj tonic; dialog spiritual, poante, glume, cîntec, dans. Biografia ei se poate de interesantă, nouă pentru mine. Visează cu ochii deschiși o altă viață, o altă lume, pe care și-o închipuie mai bună, mai curată. Așteaptă o dragoste adevărată prin care să evadeze din mediul viciat, să-și schimbe felul de a trăi. Totul e vis... Dar Mangelica e mai mult decît bănuiește ea însăși că este: e un veritabil personaj de teatru. Noi, cei ce vibrăm sub aripa poetică a lui M.R.P., o întulm cu căldura unei înțelegeri mai apropiate de adevărul universului ei sufletesc; voi încerca să-l dau o imagine scenică realistă, fără să pierd aura de fabulos pe care-o poartă. Conțez pe partitura compusă de Laurențiu Profeta și, firește, pe inventivitatea și subtilitatea regizorului Gelu Colceag, ca noi, toți cei ce vom juca în spectacol, să devenim în stare să umblăm la câțiva centimetri deasupra solului, imprimînd întregul acel «enrol» care face puterea de seducție a oricărui musical reușit. Deocamdată, însă, ne aflăm într-o fază mai prozalică, a antrenamentului pentru a obține condiția fizică și psihică necesară; va trebui să cînt și să dansez cît mă vor ține puterile!”

Sorin Medeleni și-a făcut ucenicia la clasa profesoarei Eugenia Popovici. Examenul de diplomă (1976) l-a susținut cu Emil Vlăsceanu din **Simple coincidențe** de Paul Everac și Jupin Canclano din **Bădăranii** de Goldoni. Repartizat la Teatrul „Mihai Eminescu” din Botoșani, începe cu roluri de compoziție, printre care Sollman Pașa (**Cantemir Bătrînul** de N. Iorga), Sandu Vernescu (**Micul infern** de Mircea Ștefănescu) — „căpitanul artilerist, foarte tânăr în primul act, ajunge în final octogenar”, recapitulează actorul. După un an, se transferă prîn concurs la Teatrul Mic. Intră, cum se spune, „peste noapte” în **Rețeta fericirii** de Aurel Baranga (Alexandru); urmează **Nebuna din Chailot** de Giraudoux (șeful restaurantului); în **Nu sînt Turnul Eiffel** de Ecaterina Oproiu, va fi Cupidon, „personaj inventat de regizarea Cătălina Buzoianu, care avea să mă distribuie și în **Să îmbrăcăm pe cel gol** de Pirandello — apăream la o fereastră, strigam și cădeam, apoi în **Măestrul și Margareta**, motanul Behemot, care, tot miolrăind, s-a făcut vestit pînă la Belgrad; pe Petre al lui Toma, din **Niște țărani** după Dinu Sărauru, îl joc și acum”. A mai apărut în **Pluralul englezesc**, **Zbor de sticleți**, **Mînotti**...

Personaje cu text puțin și dens, menite să reprezinte în aria dezbaterii nu numai propriul lor destin dramatic, ci problematica și mentalitatea unei generații, cum este **Tînărul din Politică** și **Trestia gînditoare** de Theodor Mănescu, l-au învățat să sondeze universul unei opere nu numai în limitele proprii sale partituri, ci cuprinzîndu-l întreg, folosindu-l sugestiv și trimiterile pentru a împlini un obiect viu. Acumulînd și asimilînd metodic, Sorin Medeleni a reușit astfel, într-o perioadă relativ scurtă, să se afirme ca unul dintre componenții de bază ai echipei tinere a Teatrului Mic. Dozajul subtil al comicalului și lirismului, folosirea etaloanelor profesionalismului pentru autocontrolul soluțiilor spontane nu vin în contradicție, la el, cu sentimentul reconfortant al libertății jocului. Intelligent, mobil, primînd din zbor sugestia înnoitoare, actorul, în plină tinerețe și în cea mai

bună formă, așteaptă întîlnirea cu roluri în care să-și dezvăluie înzestrarea.

— Preocuparea actuală ?

„**Piesa Scadența neliniștii** de Ilie Ștefan Domașnea la Teatrul Foarte Mic (regia: Cristian Hadjiculea) se înscrie clar în programul teatrului nostru. Îl joc pe Oliver — rol care mi se pare extrem de interesant. Mă obligă la o creație într-un gen cum n-am avut încă ocazia să întîlnesc, ceea ce mă ajută să-mi lărgesc sfera mijloacelor actoricești. Să trec de la **Șovăllă (Mirifala)** de Paul Cornel Chitic la ardeleanul domn Buiac (**Mitică Popescu** de Camil Petrescu) și să ajungi la acest tînăr om de știință e stimulator pentru interpret. Oliver este cercetător în domeniul fizicii nucleare, ceea ce îl obligă să se confrunte cu marile probleme ale lumii contemporane; el este urmașul unor oameni de știință din generațiile anterioare, «ucenici vrăjitori» care au pierdut controlul propriilor descoperiri în domeniul nodlor energii, ceea ce a dus la poluare, la catastrofe ecologice, la accidente. Oliver face parte din tînăra generație, care se revoltă împotriva pasivității. El respinge cursa înarmărilor, caută și găsește căi și mijloace să lupte pentru «un pămînt al oamenilor», convingînd pe cei ce sînt gata să pună în aplicare proiectul unei arme cu mare putere de distrugere să renunțe la aplicarea lui și să pună știința în slujba umanității”.

Maria MARIN

V
I
I
T
O
R
U
L
R
O
L